

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2012. évi március hó 13. és március hó 20. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt **I.rendű vádlott és 2 társa** ellen indult büntetőügyben a Baranya Megyei Bíróság 12.B.93/2010/180. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy

- I.rendű vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett emberölés büntette miatt (Btk.166.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés b) és d) pont) emelt vád alól,
- II.rendű vádlottat az ellene emberölés büntette miatt (Btk.166.§ (1) és (2) bekezdés b) és d) pontja) emelt vád alól,
- III.rendű vádlottat az ellene lopás büntette (Btk.316.§ (1) és (4) bekezdés a) pontja) miatt emelt vád alól **f e l m e n t i .**

I.rendű vádlott vonatkozásában mellőzi a Pécsi Városi Bíróság 6.B.1940/2010/7. számú ítéletével alkalmazott egy év próbára bocsátást kimondó határozat hatályon kívül helyezését.

Az elsőfokú ítéletnek a bűnjelekre vonatkozó rendelkezéseit helybenhagyja.

Az eljárás során felmerült 2.697.648 (kettőmillió-hatszázkilencvenhétezer-hatszáznegyvennyolc) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

A Baranya Megyei Bíróság I.r., II.r. vádlottak bűnösségét a Btk.166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) és d) pontja szerint minősülő emberölés büntetében állapította meg, amelyet az I.r. vádlott mint bűnsegéd követett el. Ezen túlmenően az I.r. vádlott vonatkozásában a kábítószerrel visszaélés vétsége miatt korábban alkalmazott próbára bocsátást kimondó rendelkezést hatályon kívül helyezte.

Az I.r. vádlottat a megyei bíróság halmazati büntetésül életfogytig tartó fegyházra, mellékbüntetésül 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A feltételes szabadságra

bocsátás legkorábbi időpontját 30 évben határozta meg. A II.r. vádlottat ugyancsak életfogytig tartó fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját az ő esetében is 30 évben határozta meg.

A III.r. vádlott bűnösségét a Btk.316.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő lopás büntetében állapította meg, ezért őt mint többszörös visszaesőt 3 év fegyházra, mellékbüntetésül 5 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. A III.r. vádlottat bűnpártolás büntetének a vádja alól felmentette.

Az I.r., II.r. és III.r. vádlottak vonatkozásában vagyonekhozást rendelt el, rendelkezett a bűnjelekről, illetőleg a vádlottakat külön-külön és egyetemlegesen is kötelezte a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A megyei bíróság ítélete ellen a vádlottak és védőik jelentettek be fellebbezést felmentésért.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és az elsőfokú tárgyaláson jelen levő képviselője útján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a felmentésre irányuló fellebbezéseket alaposnak látta.

A védelmi jogorvoslati kérelmek folytán eljárva a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző eljárást a Be.348.§ (1) bekezdése alapján felülbírált, kivéve a III.r. vádlott vonatkozásában - a bűnpártolás büntette tekintetében - hozott felmentő rendelkezést, azt ugyanis fellebbezés nem támadta. A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy a megyei bíróság a szükséges és lehetséges bizonyítást lefolytatta, az ügyben fellelhető bizonyítékokat beszerezte és értékelte. A rendkívül széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás ellenére a másodfokú bíróság - más ügyben felmerült adatok alapján - szükségesnek látta az elsőfokú eljárás során már kihallgatott tanúk ismételt kihallgatását.

A másodfokú eljárás során lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a megyei bíróság által feltárt bizonyítékok egy részének az átértékelésére volt szükség, amely miatt az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás is módosításra szorul.

Részben a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás, részben az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés b) pontjára - az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítéltábla az alábbiak szerint változtatja meg.

Az elsőfokú ítélet 10. oldalának 4. bekezdését azzal egészíti ki, hogy az pontosan nem állapítható meg, hogy az I.r. vádlott nevén lévő telefonokat a vádbeli időpontban ki használta, illetve kinek a birtokában voltak.

A 10. oldal 5. bekezdésétől a 12. oldal 5. bekezdéséig megállapított tényállást - a sértettől eltulajdonított ékszerek és ingóságok felsorolásának kivételével - mellőzi, és e helyett a következőket állapítja meg.

- 2009. január 12-én 16 óra utáni és 2009. január 13-án a reggeli órák közötti időben az eljárás során fel nem derített személy vagy személyek ismeretlen módon behatoltak a **sértett**, utca 2. földszint 2. szám alatti lakásába. A lakásban a sértettet bántalmazták, a nyakát leszorították, orrát, száját lefedték, majd késsel a felsőtestén, illetőleg a bal felkarján többször, kis-közepes, illetőleg a közepest meghaladó erővel megszárták. Ezt követően a lakásban kutatva, az ítélet 11. oldalán rögzített ékszereket, illetőleg ingóságokat tulajdonítottak el 386.400 forint értékben. Az eltulajdonított ingóságok sorsa ismeretlen maradt.

A megyei bíróság ítéletének tényállásában ezt követően szereplő megállapítások helytállóak, azok az eljárás objektív adatain alapulnak.

Az elhalt sértett holttestét 2009. január 14-én hozzátartozói, illetőleg szomszédai fedezték fel, akik a mentőket, valamint a háziorvost értesítették.

Az ügy sajátossága, hogy úgy a mentősök, mint a háziorvos - a sok figyelmeztető jel ellenére - elmulasztották a holttest tüzetesebb átvizsgálását, és a háziorvos a sértett halálának okaként agyvérzést állapított meg. Tette azt annak ellenére, hogy a sértett feje körül vértócsa volt, illetőleg a sértettet megfordítva láthatóak voltak a ruházatán lévő vérnyomok.

2009. január 15-én a patológián észlelték, hogy a sértetten több késszúrás található. Nyilvánvaló, hogy a mentősök, illetőleg a háziorvos által elkövetett mulasztások alapvetően meghatározták a nyomozás menetét, hiszen a helyszínt olyan mértékben megváltoztatták, hogy később már nem volt lehetséges a lakásban azoknak a nyomoknak a rögzítése, amelyek bizonyítékként szolgálhattak volna.

A vádlottak az eljárás során mindvégig tagadták bűnösségüket, a megyei bíróság tagadásukkal szemben állapította meg bűnösségüket. A bűnösséget megállapító döntését alapvetően két tanú vallomásra alapította. A nyomozás során, majd a bírósági eljárásban kihallgatott **tanú1** és élettársa, **tanú2** tanúk vallomásai terhelőek voltak a vádlottakra nézve. A megyei bíróság a tanúk vallomásának értékelése során arra az álláspontra helyezkedett, hogy a két tanú vallomásának valóságtartalmához kétség nem fűződik, a tanúk az igazat vallották, vallomásaikat hitelesnek fogadta el.

Ezt azzal indokolta az elsőfokú bíróság, hogy **tanú1** vallomásai mindvégig azonosak voltak, azokban csak némi eltérés volt felfedezhető, tehát szavahihetőnek tekinthető. A bíróság álláspontja szerint semmi érdeke nem fűződött a tanúnak ahhoz, hogy valótlannul terhelő vallomást tegyen a vádlottakra. Az elsőfokú bíróság amiatt is igazoltnak látta a tanú vallomásának hitelességét, mert álláspontja szerint a tanú az l.r. vádlottól szerzett tudomást a sértett állandó jelzőjéről - „pecsenyés öregasszony”. Ugyanakkor az ítélet indokolása szerint a rendőrség is csak a tanú vallomásából szerzett tudomást erről a jelzőről.

A megyei bíróság ez utóbbi megállapítása iratellenes, ugyanis a **tanú3** meghallgatásáról szóló jelentésben már 2009. január 15-én az szerepel, hogy a sértett hurka-kolbász sütőében dolgozott. Egyébként az a körülmény, hogy az I.r. vádlott tudott esetlegesen a sértett gúnynevéről, nem bizonyítja sem bűnösségét, sem ártatlanságát, hiszen az eljárás adatai azt igazolták, hogy a sértett lakóköznyezetében ismert volt ez a név.

Tanú2 vallomása a megyei bíróság indokolása szerint mindenben alátámasztja **tanú1** tanúvallomását. **Tanú2** a nyomozás során és a bíróság előtt is élettársa vallomásával egyező vallomást tett.

A két tanú vallomásának lényege szerint 2009. február közepén, közelebbről már meg nem határozható napon, az éjszakai órákban a III.r. vádlott megjelent a két tanú által bérelt lakásban. Nagyon feszült idegállapotban és zaklatott lelkiállapotban volt, és elmesélte a tanúknak a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekményt.

Tanú1 vallomása szerint a III.r. vádlott arról beszélt, hogy az I.r. vádlott régóta ismerte a sértettet, valahonnan megtudta, hogy a **sértett** rendelkezik 300.000 forint készpénzzel, ezért elhatározták, hogy ezt a pénzt megszerzik. A III.r. vádlott beszámolt a tanúnak arról is, hogy a bűncselekmény helyszínére gépjárművel mentek, majd az I.rendű vádlott, aki ismerte a sértettet, bement hozzá. Ez idő alatt a II. és III.r. vádlottak a gépkocsiban vártak. Nem sokkal később az I.r. vádlott telefonon felhívta a II.rendű vádlottat, aki maga is bement a lakásba és így a III.r. vádlott egyedül maradt kint a kocsiban. Mintegy 15-20 perc múlva az I.r. vádlott őt is hívta telefonon, hogy baj van, menjen be. Miután a III.r. vádlott bement a sértett lakásába, azt látta, hogy a II.r. vádlott a lakásban megszúrja a sértettet. Ekkor ki akart menni onnan, azonban az I.r. vádlott ezt nem engedte, majd az I.r. vádlott felhívására ő is pénz után kezdett kutatni a lakásban, azonban csak arany ékszereket találtak. Ezt követően a lakást rendbe tették és onnan, annak kulcsát elhozva távoztak.

A III.r. vádlott ezen előadását a lakásban tartózkodó **tanú2** is hallotta. **Tanú2** vallotta, hogy 2009 februárjában a III.r. vádlott megjelent a hajnali órákban a lakásukon és elmondta, hogyn a Timiék megszúrkáltak egy öregasszonyt. **Tanú2** csupán ennyit hallott a III.r. vádlott elmondásából. A tanú szerint azért maradtak meg benne a III.r. vádlott szavai, mert nagyon megijedt a történetről. Nem akarta tovább hallgatni a III.r. vádlottat, ezért bement a szobába, becsukta a szobaajtót és a párnát is a fejére tette, hogy ne halljon semmit. A tanú vallotta, hogy a televízió egyik híradásából szerzett arról tudomást, hogyn volt egy olyan szúrkálós gyilkosság, ahol az orvos először nem is vette észre, hogy emberölés történt, ezért ezután a lakás teljesen ki lett takarítva.

Tanú2 vallomását - ahogy **tanú1** is - a III.r. vádlottal történt szembesítés alkalmával is fenntartotta.

Mindezekre figyelemmel a megyei bíróság álláspontja szerint a két tanú szavahihetőségéhez kétség nem fér.

Az ítéletábla előtt folyamatban volt más ügyből (Pécsi Ítéletábla Bf.35/2012. szám) a bíróság tudomására jutott, hogy **tanú1** rendszeresen szolgáltat információt a

rendőrség számára. Felmerült ebben az ügyben az is, hogy **tanú1** rábírta **tanú2**-t arra, hogy a rendőrség előtt valótlan tartalmú vallomást tegyen.

Ennek tükrében a másodfokú bíróság szükségesnek látta **tanú2** és **tanú1** tanúk ismételt kihallgatását.

Tanú2 a másodfokú tárgyaláson a nyomozás során és a bírósági szakban tett vallomását visszavonta. Módosított vallomása szerint nem volt fűltanúja 2009 februárjában annak, hogy a III.r. vádlott beszámolt tanú1-nek a sértett megöléséről. Ezt a vallomást élettársának, tanú1-nek a fenyegetésére tette, a rendőrségre is **tanú1** vitte be kihallgatásra és ő mondta el neki, hogy mit kell ott vallania. A kihallgató rendőr őt semmire nem kényszerítette, a kihallgatási jegyzőkönyvekben azok a vallomások vannak, melyeket ő elmondott, azonban abból semmi nem igaz. Vallotta a másodfokú eljárásban **tanú2** azt is, hogy **tanú1** fenyegetéssel kényszerítette arra, hogy a vádlottakra terhelő vallomást tegyen. Azzal fenyegette, hogy ellenkező esetben őt, illetőleg a szüleit is megöli; ennek hatására tette **tanú2** a hamis tanúvallomást. **Tanú2** állította, hogy tanú1-től akkor is tartott, amikor volt élettársa börtönbüntetését töltötte, ezért nem merte feltárni a nyomozás során tett vallomásának valótlanságát a megyei bíróság előtt. Arra viszont nem tudott a tanú magyarázatot adni, hogy miért csupán a másodfokú eljárásban, idézésre megjelenve, a vádlottak elítélését követően vonta vissza terhelő vallomását.

Tanú1 a másodfokú eljárás során fenntartotta ugyan a nyomozás során és a megyei bíróság előtt tett vallomását, de nem tudott magyarázatot adni arra, miért várt több hónapot - februártól májusig - azzal, hogy a rendőrségen bejelentse a III. r. vádlottól szerzett információkat, azt hogy tudja kik követték el a utcai gyilkosságot. Vallomásában többször ellentmondásba keveredett és nem tudott magyarázatot adni arra sem, hogy a rendőrségen tett bejelentését követően miért hívta megi bérelt házába vendégségbe a vádlottakat. A tanú vallomását az eljárásnak ebben a szakaszában **tanú2** nem támasztotta alá, sőt akkori élettársának szavahihetőségét kifejezetten megkérdőjelezte. **Tanú2** vallomása szerint őt ebben az ügyben, de más büntetőügyben is **tanú1** vette rá hamis tanúvallomás megtételére. Ilyen körülmények mellett - amikor a számos ponton ellentmondásba keveredő tanú egyébként is kétséges vallomását objektív bizonyíték nem erősíti meg, de szavahihetőségét több dolog is megkérdőjelezi - **tanú1** vallomására több mint kétséges marasztaló tényállást alapítani.

Tanú1 tanúvallomásának helytelen értékelése részben az elsőfokú bíróságnak arra a tévedésére vezethető vissza, mely az ítélet 27. oldalán a 2. bekezdésben olvasható. A megyei bíróság megállapítása szerint **tanú1** tanúkenti kihallgatására azért került sor, mert a vádlottak által lakott garázsban 2009. május 11. napján tartott házkutatás során megtalálták a frsz-ú Mercedes Vito gépkocsi - édesanyja - nevére kiállított forgalmi engedélyét, ami köthető volt tanú1-hez.

A nyomozást vezető rendőrtisztek - **tanú4** és **tanú5**, 108. számú jegyzőkönyv 3. és 7. oldal - vallomása szerint azonban **tanú1** minden előzmény nélkül jelentkezett náluk azzal, hogy egy folyamatban levő emberölési ügyben információja van. A tanú vallomását saját kérésére nem foglalták azonnal - 2010. május 11. napját megelőzően - jegyzőkönyvbe, mert a tanú nem akarta, hogy a vádlottak tudomást

szerezzenek arról, hogy ő szolgáltatott róluk terhelő információkat. Ezért a tanú1-ól szerzett, a Mercedes Vito feltalálási helyére vonatkozó információ alapján 2010. május 11. napján a rendőrség házkutatást tartott a vádlottak lakóhelyén. Ennek során megtalálták a tanú1 édesanyja nevére szóló forgalmi engedélyt. A forgalmi engedély megtalálása szolgáltatott okot végül is **tanú1** tanúkénti kihallgatására, leplezve azt a körülményt, hogy ténylegesen ő maga jelentkezett vallomástételre. A tanú hivatalos kihallgatására tehát nyomozástaktikai okokból került sor május 15-én, annak ellenére, hogy a bűncselekményre vonatkozó információit már korábban megosztotta a rendőrséggel.

Így nem igaz az a megállapítás, hogy a Mercedes Vito forgalmi engedélyének a megtalálása indokolta a tanú kihallgatását, amelynek során terhelő vallomást tett a vádlottakra.

Tanú1 vallomásának helyes értékeléséhez nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a körülményt, hogy a tanú ellen ebben az időszakban számos büntetőeljárás volt folyamatban. Így - azon túl, hogy informátorként rendszeresen adatokat szolgáltatott a nyomozóknak - alapvető érdeke volt a hatóság jóindulatának megszerzése.

Az elsőfokú bíróság **tanú1** tanúvallomását nem kezelte megfelelő kritikával. A megyei bíróságnak tudomása volt arról, hogy **tanú1** ellen párhuzamosan több büntetőeljárás is folyamatban van, arról is tudomással bírt, hogy a tanú a rendőrségnek a büntetőügyekben információkkal szolgált, és felmerült annak a lehetősége is, hogy különböző ügyek kapcsán „vádalkut” köt a rendőrséggel. Ezt megerősítették egyébként a tanúnak **tanú2**höz írt levelei is, amelyeket a másodfokú bíróság **tanú2** édesapjától bizonyítékként lefoglalt. Ezekben a levelekben is történik említés arról, hogy **tanú1** a rendőrségnek, illetve ügyészségnek különböző információkat szolgáltatott, amiért nyilván várt valami ellenszolgáltatást, leveleiben még pénz fizetéséről is szó esik.

Ilyen körülmények között a megyei bíróságnak úgy **tanú2**, mint **tanú1** tanúvallomását sokkal nagyobb kritikával kellett volna kezelnie, amit a másodfokú eljárásban felvett bizonyítási eljárás igazolt is, hiszen **tanú2** tanú vallomását visszavonta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen elemezte a vádlottak által használt mobiltelefonok híváslistáinak adatait. A korábban már részletezett körülmények miatt kizárólag a híváslisták lennének alkalmasak arra, hogy **tanú1** vallomását objektív bizonyítékként alátámasszák. A híváslistáknak ezért tartalmaznia kellene olyan telefonbeszélgetéseket, amelyekről **tanú1** a III.r. vádlottól szerzett tudomást. A vádbeli időszakban - 2009. január 12-én 14 óra és 13-án 8 óra között - tehát kellett volna lennie olyan hívásnak, hogy az I.r. vádlott hívja először a II.r. vádlottat, majd 10-20 perc múlva a III.r. vádlottat. Ilyen hívások azonban a listában nem azonosíthatók. A vádlottak a telefonokat nem személyhez kötötten használták. Attól függően, hogy melyik kártyán volt pénz, úgy telefonáltak. Így hiába szerezte be a nyomozó hatóság a szolgáltatóktól az előfizetési adatokat, ennek alapján nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani azt, hogy mikor, ki használta a telefonokat. Ebben az sem segített, hogy néhány nappal a cselekmény elkövetése után a vádlottakat egy rendőri ellenőrzés során igazoltatták és a náluk található telefonok és kártyák adatait személyhez kötötten feljegyezték.

A vádlottak elleni nyomozás kezdeti szakaszában komplex poligráfós és grafometriás vizsgálatot is végeztek, amelyek eredményei egyes esetekben valóban megkérdőjelezték a vádlottak szavahihetőségét. Ugyanakkor a III.r. vádlott esetében a poligráfós vizsgálat (nyomozati iratok 3. kötet 1123. oldal) inkább a tagadó vallomását erősíti meg, mivel a releváns válaszai esetén az őszintesége nem volt kétségszékbe vonható. Hasonló módon az I.r. vádlott a grafometriás vizsgálata során (nyomozati iratok 3. kötet 1155. oldal) arra a kérdésre, hogy a II.r. vádlott ölte-e meg a sértettet, a valós válasza nem volt. A vádlottak arra a kérdésre, hogy ékszeret hoztak-e el a sértett lakásából szignifikánsan eltérő (kiugró) választ nem adtak, szemben arra a kérdésre, hogy volt-e a sértett lakásán 300.000 Ft. A megállapított tényállás ezzel szemben azt rögzíti, hogy a sértett lakásából pénzt nem, de ékszereket nagyobb értékben vittek el az elkövetők. Maradéktalanul tehát a poligráfós és grafometriás vizsgálat eredménye sem szolgáltatott bizonyítékot a vádlottak bűnösségére vonatkozóan. Egyéb bizonyítékok hiányában pedig kizárólag grafológus és pszichológus szaktanácsadói-szakértői vélemény alapján - még ha az egyértelműen terhelő is - megalapozottan nem lehet következtetést levonni a bűnösségre.

Az ügy egyik sajátossága, hogy a tanúk jelentős része maga jelentkezett a nyomozó hatóságnál azzal, hogy olyan információval rendelkeznek, melyet fel lehet használni a nyomozás során. Többségük arra hivatkozott, hogy a bv. intézetben a vádlottakkal folytatott beszélgetéseik során szereztek tudomást a **sértett** sérelmére elkövetett bűncselekményről. E terhelő vallomásokkal kapcsolatosan az elsőfokú bíróság - bár azokat egyenként és részletesen mérlegelte - mégis összefoglalva azt állapította meg, hogy azok legalább részleteikben elfogadhatók. A vádlottakra terhelő vallomásrészletek elfogadásának indoka, hogy a tanúknak nem állt érdekében a vádlottakra terhelő vallomás megtétele és a vallomásaik legalább egyes részletekben felhasználhatók voltak a tényállás megállapítása során. Hivatkozott az elsőfokú bíróság arra is, ha a tanúk valótlan terhelő vallomást akartak volna tenni a vádlottakra, úgy az részletesebb és pontosabb is lehetett volna.

A fentiekben túlmenően a megyei bíróság elfogadta **tanú6**, illetve **tanú7** tanúk vallomását.

Tanú6 tanú együtt volt előzetes letartóztatásban a III.r. vádlottal, és vallomásaiban arról számolt be, amit a III.r. vádlottól hallott. A III.r. vádlott arról beszélt neki, hogy aggódik, ha terhelő vallomást tenne az I. és II.r. vádlottra, akkor őt is berántanák az ügybe. Beszélt arról is, hogy megbukott a poligráfós vizsgálaton, illetőleg arról tett még tanúvallomást, hogy a vádlottak a börtönben való kommunikációik során miket mondtak egymásnak. A tanú azonban azt is vallotta, hogy neki a III.r. vádlott nem ismerte el a bűncselekmény elkövetését és azt sem, hogy az I. és II.r. vádlott követte volna el azt. A tanú a kihallgatott beszélgetésekből vonta le azt a következtetést, hogy a vádlottak lehettek az elkövetők.

Tanú7 cellatársa volt az I.rendű vádlottnak. A tanú arról számolt be, hogy az I.r. vádlottól hallotta azt, hogy DNS mintát vettek tőle, illetőleg, hogy a poligráfos vizsgálaton elbukott. A tanú arról nem beszélt vallomásában, hogy neki elismerte volna az I.r. vádlott a bűncselekmény elkövetését.

Mind **tanú6**, mind pedig **tanú7** közvetett tanú, aki nem csupán tényekről, hanem a vádlottaktól hallott tényekből levont következtetéseiről számolt be tanúvallomásában. Utóbbiakat azonban a Be.79.§ (1) bekezdésére figyelemmel bizonyítékként elfogadni nem lehet. Előfordulhat, hogy a tanú vallomásában nem csupán a közvetlenül vagy közvetve tudomására jutott tényekről, ténykörményekről, hanem a tényekből levont következtetéseiről, a tények ismeretében kialakult véleményéről is beszámol. A bizonyítás szempontjából azonban kizárólag a tényelőadás vehető figyelembe.

Ezen túlmenően azok a beszélgetések, kiabálások, az az információcsere, mely a tanúk állítása szerint a vádlottak között lezajlott a bv. intézetben, teljesen hétköznapi. Az előzetes letartóztatásban levő terheltek - függetlenül attól, hogy ártatlanok vagy elkövették a terhükre rótt cselekményt - általános és természetesnek tekinthető törekvése, hogy a fogvatartásból szabaduljanak. Alapvető érdekük, hogy egymással tartsák a kapcsolatot, megosszák a nyomozásról szerzett információikat. Ennek egyik alapvető módja, hogy nem tesznek beismerő vallomást és gyanúsított társaikat is próbálják rávenni a tagadásra, megerősítve őket abban, hogy ne tegyenek beismerő vallomást. Erre figyelemmel, a vádlottak azon kijelentései, hogy „megbuktunk” valamilyen szakértői vizsgálaton stb., korántsem azt jelenti, hogy a bűncselekményt ténylegesen el is követték. Az ilyen következtetés levonása egyéb bizonyítékok hiányában megalapozatlan.

Annak tükrében, hogy a megyei bíróság által perdöntő bizonyítékként kezelt tanúvallomások a másodfokú eljárásban elveszítették terhelő jellegű bizonyító erejüket, méginkább kritikával kell kezelni az imént idézett és említett tanúk vallomásának valóságtartalmát is. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen utalt, a cellatársak vallomásait mindig megfelelő kritikával kell kezelni, hiszen nem mindig érhető tetten az a motívum, amely az ilyen tanúkat a terhelő vallomás megtételében motiválja. A megyei bíróság ennek ellenére elfogadta ezeket a vallomásokat terhelő bizonyítékként.

Mindezek alapján a másodfokú eljárás során azok a terhelő bizonyítékok, amelyek a vádlottak bűnösségét alapvetően alátámasztani látszóttak, megszűntek terhelő bizonyítékként létezni, így ennek tükrében a vádlottak bűnösségére vont jogkövetkeztetés már helytelen.

Csupán utal arra a másodfokú bíróság, hogy az eljárás során több név is felmerült, mint lehetséges elkövető. Így felmerült **tanú8**, **tanú9**, **tanú10** neve is, akik vonatkozásában ugyancsak terhelő tanúvallomások álltak rendelkezésre. Meg kell azonban jegyezni, hogy ezek a vallomások az eljárás egyéb adatainak tükrében nem foghattak helyt. Így az I.r. vádlott testvéreire tett terhelő vallomás már csak azért is alaptalannak bizonyult, mert a vádbeli időszakban az I.r. vádlott testvére

szabadságvesztés-büntetését töltötte, tehát objektíve nem volt lehetősége a bűncselekmény elkövetésére.

Összegezve a bizonyítási eljárás eredményét, a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy nem bizonyított az, miszerint a vádlottak követték el a terhükre rótt élet elleni bűncselekményt. A bizonyítékok nem alkotnak olyan zárt láncolatot, melynek alapján azt a következtetést lehet levonni, hogy kétséget kizáróan bizonyított, hogy a vádlottak követték el a vádban írt bűncselekményt és más nem lehetett az elkövető.

A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatva I.rendű vádlott és II.rendű vádlottakat az ellenük emelt, a Btk.166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) és d) pontja szerint minősülő emberölés büntettének a vádja alól, míg III.rendű vádlottat az ellene emelt, a Btk.316.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő lopás büntette miatt emelt vád alól a Be.331.§ (1) bekezdésére figyelemmel, a Be.6.§ (3) bekezdés b) pontja alapján - miután nem bizonyított, hogy a bűncselekményt a terheltek követték el - felmentette.

A megyei bíróság a bűnjelek tekintetében az eljárási jogszabályoknak megfelelően rendelkezett, ezért döntését e tekintetben a Be.371.§ (1) bekezdése alapján a fellebbviteli bíróság helybenhagyta.

A felmentő rendelkezésekre figyelemmel az eljárás során felmerült bűnügyi költséget a Be.338.§ (2) és 339.§ (1) bekezdése alapján az állam viseli.

P é c s, 2012. március 20.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Baranya Megyei Bíróság 12.B.93/2010/180. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.2/2012/14. számú ítéletében írt változtatással 2012. június 12-én jogerőre emelkedett.